

Ahoj děti!

SPECIAL
SRPEN

Časopis pro děti farnosti Jindřichův Hradec, srpen 2022

Prázdniny se nezadržitelně dostávají do své druhé poloviny. Zní to trochu smutně, že už je půlka prázdnin pryč, ale ještě je čas zažít spoustu hezkých věcí! Léto je kromě jiného také obdobím poutí. Možná už jste s rodiči letos na nějaké byli. Nebo Vás to do konce prázdnin ještě čeká. Ostatně, i u nás ve městě je právě v srpnu slavná pouť. Tak se na téma poutí tentokrát podíváme pěkně zblízka. A třeba zjistíme, že kolem poutí není všechno tak, jak jsme si mysleli. Ahoj a poutím zdar! :-)

Vaše Majka

Pouť – kolotoče, stánky, perníková srdíčka... a nebo ještě něco?



Slovo pouť nám asi ze všeho nejdřív připomene právě ty věci, které jsou v nadpisu. Jenže tohle slovo pouť souvisí především se slovy poutník nebo putovat, tedy někam jít, být na cestě. Dřív, když ještě nejezdily všude auta, autobusy, vlaky a nelétala letadla, byla pěší pouť jedním z mála způsobů, jak se někam dostat.

Pro křesťany měla už od pradávna některá místa velký význam – například místa, kde Pán Ježíš zažil nebo udělal něco důležitého, místa svázaná s životem Panny Marie nebo apoštolů. Postupně přibývala další místa, kde se udržovala velká úcta třeba k určitému svatému, který na tom místě působil, nebo jehož ostatky v tom místě byly uloženy. A také místa, kde se po usilovných modlitbách stal nějaký zázrak, často na přimluvu Panny Marie. Jsou to místa, o kterých můžeme říct, že se jich Bůh zvlášť viditelně dotknul svým prstem. A tak není divu, že mnoho lidí na taková místa toužilo přijít, vidět je, pomodlit se tam a Boží blízkost na nich zažít. Vydávali se tedy na cestu – putovali.

Protože ale ne každý mohl vyrazit na velikou pouť třeba někam do Ježíšova domova do Izraele a Bůh je lidem blízko v každém, i maličkém kostele, začali lidé konat poutě i do nedalekých kostelů ve vlastním kraji. Nejvíce poutníků se obvykle sešlo v den, kdy se slavil svátek hlavního patrona v daném kostele – tedy toho, kdo má svůj obraz na hlavním oltáři. (Ale nemusí to tak být vždy, někdy je datum hlavní slavnosti odvozené i jinak!) A když už bylo na jednom místě tolik příchozích, vyplatilo se řemeslníkům a obchodníkům postavit kolem kostela svoje stánky a přidali se i nějakí kejklíři, zábava pro děti i dospělé, kolotoč... zkrátka pouť, jak si ji představujeme dnes.

Nás už okolnosti nenutí vyrazit někam pěšky – máme přece auta. Ale to neznamená, že to není dobrý nápad. I dnes mnoho lidí vyrazí na menší i větší pěší poutě. Někdy sami, někdy s rodinou nebo třeba se společenstvím lidí z farnosti nebo skautským oddílem. Po cestě se modlí, v tichu mají čas a klid přemýšlet o Bohu i svém vlastním životě, překonávají nepohodlí cesty, navzájem si pomáhají s ostatními poutníky, daleko za sebou nechávají své běžné starosti a shon... Na konci cesty je pak obvykle čeká kostel – zpovědnice, svatostánek, živý Pán Ježíš. A po návratu domů mnohdy nový pohled na život, nebo alespoň pěkná vzpomínka na čas prožitý „jinak“.

Ale i pouť, na kterou vyrazíme autem nebo autobusem, má svůj význam. I na té se můžeme zastavit, ztišit a prožít krásné chvíle v Boží blízkosti. Byla by velká škoda chápat pouť jenom jako kolotoče, stánky, perníková srdíčka... Připravili bychom se tak o to hlavní – bylo by to něco jako zapomenout pozvat oslavence na oslavu a slavit bez něj, kdybychom slavili pouť a zapomněli při tom na Boha. Vždyť právě setkání s Bohem je důvod, proč vůbec poutě máme!



A co naše „domácí“ poutě?

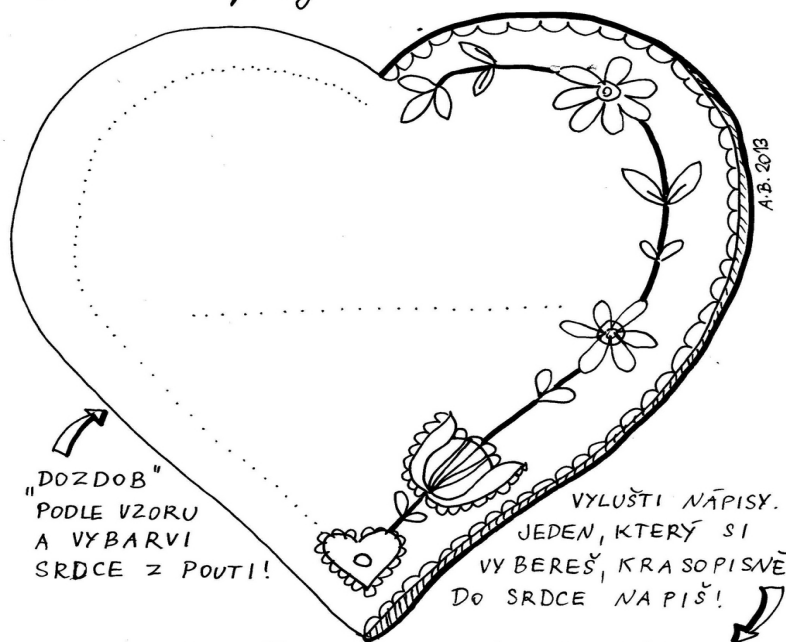
V našem městě se koná velká pouť i se všemi těmi stánky a kolotoči vždycky na začátku srpna. Říká se jí lidově porcinkule a je to právě jedna z poutí, kde bychom marně hledali svatého, který se při ní slaví, na hlavním obraze. U nás se koná v klášterním kostele svaté Kateřiny – se svatou Kateřinou, ale ani žádným svatým Porcinkulem nebo svatou Porcinkulí nesouvisí. *Porciunkula* (od slova porce = dílek) je totiž název maličkého kostelíku v italském městě Assisi. O ten se kdysi dávno ve 13. století staral svatý František, zakladatel řádu františkánů. Kostelík je zasvěcený Panně Marii Andělské nebo také Královně Andělů, a právě Panna Maria Andělská je ta, kterou slavíme 2. srpna. Svatý František si v těch dávných časech vyprosil u papeže, aby byla pouť na toto místo spojená se zvláštní možností odpuštění hříchů, vin a trestů za ně. Později se taková výsada rozšířila i do dalších kostelů, které byly spravované řádem františkánů. A proto i u nás je v bývalém františkánském klášteře pouť spojená se zpovídáním a možností získání takzvaných odpustků.

Trochu ve stínu slavné porciunkulové pouti je pak pouť v našem hlavním farním kostele. Při ní už žádné kolotoče, ani stánky s perníčky nebývají. Tentokrát už ale opravdu slavíme to, co můžeme vidět na hlavním oltářním obraze. A je to znovu pouť k Panně Marii. V tomhle případě slavíme 15. srpna Slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Tento svátek má svůj původ už velmi dávno v 5. století, i když papežem bylo Mariino vzetí do nebe s duší i tělem potvrzeno jako pravá část nauky církve až teprve nedávno v roce 1950. Křesťané ale už po celá staletí věřili, že Panna Maria byla pro svého a především Božího Syna Ježíše tak vzácná a ona sama byla tak dokonale uchráněná jakékoliv viny, že byla po svojí smrti vzata do nebe celá s duší i s tělem a oslavená nebeskou slávou hned – že tedy nemusí čekat až do konce věků na poslední soud jako všichni ostatní lidé.

SRDCE Z POUTI



*Obvyklým dárkem, přineseným na pouť, je
sladké perníkové srdce. Na něj se píšou
různé nápisy.*



UOPIT Z

MNECIAM

TVOKINIÁT

KSÁLY Z